

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

Boban Petrović
Rokanje 2

Copyright © Boban Petrović
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

ROKANJE

2

Boban Petrović

Stela

SADRŽAJ

PREDGOVOR	7
1. RASKRSNICA ŽIVOTA I MUZIKA DO GUŠE	11
2. HAJDUČKA ČESMA I KONSEKVENCE	26
3. ROVINJ – ŠKARABA: PRVI PUT	49
4. MOSTARSKJE, BEOGRADSKJE I OSTALE KIŠE <i>Melanholija</i>	59
5. ŽUR JE SVUDA OKO NAS <i>Disko je prava stvar</i>	69
6. BACANJE ŽUR-TEORIJE NA VINIL <i>Snimanje albuma „Žur” i ono što mu je prethodilo</i>	89
7. LUDI KAMEN, ŽUR VARIJACIJE I SEDMO NEBO S PERLICAMA	112
8. ZVEZDA JE ZVEZDA JE ZVEZDA <i>Rađanje kultne BG diskoteke</i>	126
9. ROVINJ – ŠKARABA: DRUGI PUT	148
10. MOJA BEOGRADSKA OSTAVKA <i>Uobičajeno privremena</i>	173
11. BEOGRAĐANIN U LONDONU <i>Iz mišje – podrumске perspektive</i>	181
12. BIZNIS KAO LEK I STIMULANS <i>Iz mišje u sokolovu perspektivu – ekspresno</i>	207

13. „ROLS”, „TRAMP”, VAMP <i>Business half-time show</i>	236
14. SKIDANJE BIZNIS ĐANE <i>Vatreno krštenje</i>	264
15. SPIRIT OF ECSTASY <i>Ostvarenje sna</i>	281
16. NEOSVOJIVI LONDON <i>Izgubljena bitka, ali ne i rat</i>	305
NOTA POČASNOG UREDNIKA	331

PREDGOVOR

Umetnost zabave u Beogradu osamdesetih godina prošlog veka bila je stvar prestiža za mnoge mlade gradske snobove. No snobovi nikad nisu shvatili vorholovsku dimenziju umetnosti žurki na način na koji su to radile pop ikone tog vremena u rasponu od Dragoša Kalajića preko Vlaje Jovanovića do Bobana Petrovića. Otići na izložbu umetnika, predavanje ili modnu reviju bilo je poželjno kao pretpriprema za „noćnu šetnju” gradom. Oko ponoći bi kolona automobila krenula u „zujanje” kroz grad. Na žurovima je bilo važno „ko je ko”, bilo je važno biti lepo obučen i imati sopstveni stil. Na bogatijim zabavama na Senjaku i Dedinju uvek bi bilo i kvalitetnog pića i hrane. Neretko su se žurke pretvarale u umetničke performanse s lomljenjem nameštaja i gašenjem pikavaca po skupocnim tepisima. Mnogi su shvatili „One night stand” kao imperativ za dobro iskorišćeno vreme. U vreme takve, opšte euforije za kvalitetnim provodom, rodila se novotalasna muzička scena čiji su kreatori (neki od njih) sa svojim romanima danas prisutni i u domaćem književnom događanju.

Jedan od pravih fenomena beogradskog noćnog života sedamdesetih i osamdesetih godina bio je Boban Petrović. Momak sa Banovog Brda počeo je karijeru kao disk-džokej, a nastavio je kao vlasnik mnogih diskoteka: „Safari” kluba (hotel „Šumadija”), „Kluba M” („Mažestik”) i kultne „Zvezde” (u Rajičevoj ulici). Odmah je shvatio da zabavu može pretvoriti

u unosan posao, tako da je vrata svog doma, a i brojnih tuđih domova (između ostalih – mnoge ambadorske rezidencije) otvorio brojnim kolegama iz tadašnjeg gradskog džet-seta i pravio najglamuroznije žurke u gradu. Žurke Bobana Petrovića bile su stvar statusa i ko god se na njima pojavio mogao je da smatra da je iniciran u tajni red gradske urbane elite. On je osnovao grupu „Zdravo” i s hitovima *Meteorologija* i *Disko je prava stvar*, a potom kao solista sa pesmama *Prepad*, *Đuskaj*, *Kupatilo je shvatilo* dao veliki doprinos uspostavljanju autentičnog disko fanki zvuka u Jugoslaviji. Roman *Rokanje 1* o njegovom pokušaju da kao menadžer dovede malo poznati rok bend iz Engleske i napravi turneju po Jadranskom moru doživeo je više izdanja. Sredinom osamdesetih Petrović je otišao u beli svet, tačnije u London i na Kipar, gde se obogatio trgujući metalima, da bi zatim proveo dvadeset godina u Marbelji u Španiji. Nemirnog duha i s jasnim osećajem da se život može pretvoriti u alhemijsko „Veliko delo”, Petrović je preživeo mnogo toga. Družio se s bogatašima, svetskim džet-setom, imao palatu u Marbelji, bio vlasnik istoimenog fudbalskog kluba, vozio *rols-rojsove* (nekoliko njih), pravio najbolje žurke sa „dugonogim lepoticama” u svojoj diskoteci „Long legs”. Vozio se svojim avionom sklapajući poslove širom sveta i premeštajući žurke i tokom iste noći iz diskoteke na njegovu legendarnu jahtu „Blue Cristal”, na kojoj su mu društvo pravili Šon Koneri, Dejvid Bekam, „Cool and the Gang”, Širli Besi... kao i mnogi predsednici država, a i nekoliko kraljeva (aktuelni kralj Saudijske Arabije Saliman, čija je jahta bila ukotvljena do Bobanove sa jedne strane, dok je sa druge bila „parkirana” jahta „Nabila” u tom momentu najbogatijeg čoveka na svetu, velikog Bobanovog prijatelja Adnana Kašogija). Sve bogatstvo proizašlo iz raznih događaja i poznanstava sa „A” džet-set listom pretopio je u umetnost reči.

Ponovo se vratio u Beograd da bi u njemu povratio mir. Petrović je odlučio da svoj avanturistički život pretoči u niz romana, od kojih aktuelni *Rokanje 2* opisuje uspon u njegovoj, prvo muzičkoj karijeri u Jugoslaviji sedamdesetih i osamdesetih godina, a onda i period njegovog uspona u biznis karijeri, u početku vezanoj za London i Kipar.

Ležerni stil pun duhovitih opaski često se pretapa s malim filozofskim traktatima o ljubavi i drugim „demonima”. Bobanovi romani su zaista poput rolerkosteru u koji čitalac sedne i ne pušta knjigu do samog finala jer ono što mu se dešavalo nekada deluje poput magičnog realizma. Sve ovo stavlja ga u policu na kojoj borave naši pisci slične kreativne potencije kao što su Rastko Petrović, Miodrag Bulatović, Mika Oklopčić. Ono što je najvažnije, Boban Petrović uvek pogađa u srž onoga što se naziva urbano, gradsko, multikulturalno. Boban Petrović je, kao majstor novotalasne zabave, jedan od ljudi koji su nedvosmisleno pop-heroji i ikone stila urbano nostalgичnog Beograda.

Vladimir Đurić Đura

1.

RASKRSNICA ŽIVOTA I MUZIKA DO GUŠE

Čovek se često nađe na važnim životnim prekretnicama. Te 1974. godine sam se, gledano iz potonje perspektive, našao na jednoj takvoj, rekao bih odsudnoj prekretnici. Naime, posle neuspešnog pokušaja da se otisnem u estradno menadžerske vode upinjući se iz petnih žila da sprovedem u delo turneju jedne ne tako poznate engleske rok-grupe po jadranskoj obali koja se neslavno završila, našao sam se u isto vreme u dve potpuno različite uloge. U ulozi studenta prve generacije FON-a (fakultet je počeo s radom 1971. u Rakovici) koji pokušava da namakne dovoljno šestica i pokoju sedmicu sa idejom da se po završetku bar prvog stepena i titulom inženjera organizacije rada eventualno uglavim u neko spoljno trgovinsko preduzeće i dočepam inostranstva. Ova uloga je podrazumevala moju spremnost da se utopim u nešto što se ne samo nije uklapalo u moju životnu doktrinu „lepršaj slobodno kao ptičica” već što je u meni izazivalo i duboku odvratnost; „uklopiti se u sveprisutnu kolotečinu” i pustiti da te nosi preovlađujuća struja koja je tada podrazumevala „posao, kuću (čitaj stančić), ženu i decu”.

Druga uloga je bila dijametralno suprotna prvoj i ogledala se u tome što sam pored fakulteta i jurnjave za dugim nogama oskudno prekrivenim mini-suknjama, gro vremena tipkao po dirkama pijanina koji su roditelji kupili sestri za rođendan, a koji je ona zabatalila pre nego što ga je i dotakla. Iako sam

mesecima tumarao po dirkama pokušavajući da rasporedim prste tako da zvuk koji bi proizveo odslika neko od mojih raspoloženja, nisam bio zadovoljan činjenicom, da je bez obzira na to što mi je to prebiranje po dirkama prijalo, sve što sam uspevaao da kreiram nastajalo bez trunke svesti o tome šta ja to, u stvari, radim. Recimo koji je to, a koji ovo akord. Ili ako bih uspevaao da slučajno („na uvo”) zatvorim određeni harmonijski krug koji bi se uklapao s melodijskom linijom koju sam odsvirao, često bi se desilo da ne mogu da ponovim istu kombinaciju nekoliko minuta kasnije.

Sve ovo nagnalo me je na ideju da angažujem nekoga ko bi mi držao časove klavira, što se i dogodilo, doduše po sistemu „jednim udarcem ubiti dve mušice”. Nekako baš kad sam počeo da se raspitujem o mogućnosti angažovanja profesora klavira, jedan krajnje bizaran događaj pomogao mi je u angažovanju istog, pardon, iste.

Glavareći s nekoliko drugova ispred SKC-a, primetim kako iza obližnjeg drveta izranjaju vrhovi ženskih grudi, a „pet minuta” kasnije pomalja se ostatak vlasnice koja iskrсну u obliku (neka mi bog, a još više ona, pogotovo što nije više među nama, oprostite) atomske seks-bombe. Naravno, kao i uvek u takvim situacijama, ne oklevajući ni časa priskočim i prozaično (bez obzira na to što sam znao da i ona zna da znam odgovor) pitao zna li gde je Muzička akademija. Ona me uz osmeh odmeri, a ja shvatajući taj osmeh kao „zeleno svetlo” za nastavak „prepada”, stadoh da joj objašnjavam kako može u stvari najbrže da stigne do Akademije ako i ona traži put do tamo. Elem, ispostavilo se da ona žuri baš ka Akademiji, gde samo što joj nije počeo čas klavira, ali ne u ulozi studenta (u to vreme je imala nešto više od dvadeset godina) već u ulozi profesora.

Na brzinu joj objasnih kako mi treba profesor klavira, što je ona tada verovatno shvatila kao želju za nastavkom mog

prepada, ali svejedno se dogovorismo da je sačekam posle časa, pa ćemo nastaviti razgovor. Dakle, biće najverovatnije da sam „jednim udarcem ubio dve mušice”. Em profesorka klavira, i to sa Akademije, em dama čiji izgled obara s nogu.

Nekoliko meseci kasnije, kad sam već potpuno bio svestan h-mola i D-dura (pogotovo zbog toga što mi je profesorka još od samog početka za vreme časova sedela u krilu, pa sam često morao da se izvijam kako bih zbog njene lepe, bujne stražnjice mogao da vidim koju dirku pritiskam), ukapirao sam da sam se usput i zaljubio u tu prelepu, predobru, preinteligentnu i verovatno najtalentovaniju muzičku figuru sa ovih prostora, a i šire – pijanistkinju i kompozitoru, nenadmašnu K. Z.

Dakle mic po mic, uz pomoć K. Z. i njenih unapređenih metoda za klavirsku edukaciju, počeo sam da ovladavam materijom u tolikoj meri da sam polako krenuo s komponovanjem pesama (tada za svoju ličnu upotrebu) mnogo više koristeći klavir, a sve manje gitaru koju sam prvi put uzeo u ruke kad sam imao pet godina, da bih je onda sve manje svirao kako sam se sve više s klincima iz komšiluka igrao „krpenjačom” (nešto nalik lopti napravljenoj od starih čarapa ispunjenih krpama) na „male goliće”.

Gledajući iz ove perspektive, klavir i profesorka su odsudno uticali na moj „slobodarski duh” i bekstvo od „ropstva” koje mi je već opasno visilo o vratu zbog činjenice da sam na ponos roditelja uspeo da okačim na zid diplomu inženjera organizacije rada i da sam iza sebe već imao višegodišnju emotivnu vezu. Sve je bilo spremno za uplovljavanje u mirnu luku i „normalan život”, međutim, ne lezi vraže. Poput krave koja kad je izmuzu i dà mleko da bi onda šutnula kantu i prosula ga, ja šutnuh kantu ispunjenu do vrha diplomom, sigurnom emotivnom vezom i očekivanjima, i okrenuh se frilenserskom

životu punom uzbuđenja, slobode, zadovoljstva zbog nepola-ganja računa ikome, ali okruženom nesigurnošću, ljubomo-rom velike većine onih koji nisu imali petlju da zbate okove dosadne svakodnevice i preuzmu dizgine svojih života.

Daleko od toga da osuđujem ili, nedajbože, prezirem tu vojsku „normalnih”, ali tu i tamo mi je krivo što bar neko od mojih saputnika, naročito iz detinjstva, kad smo živeli više u snovima nego u javi, nije bar za trenutak osetio duh i smisao životne avanture. Taj prikriveni žal za preskočenim neizvesno-stima i avanturama vidim u njihovim očima bez sjaja i bleska čak i u momentima evociranja najurnebesnijih slika i događa-ja iz zajedničke riznice sećanja i čujem taj žal kroz promrmlja-ne, a ponekad i zlurado procedene reči prekora na moj račun u vidu onog šablonskog: „Morao si malo da se pričuvaš, a ne da završiš sa četvorostrukim bajpasom” ili „Mogao si baš da staviš na stranu bar delić para od prodaje tvojih znamenitih ‘igračaka’ (‘Blue Cristal’ jahte koju sam pozajmio za snimanje Džejs Bond filma *Eagle Eye*, i svog *falcon* mlaznjaka kojim sam prevezio kilometre dugih nogu između Marbelje i Ibice, Londona, Njujorka)!”

I onda se i sam pitam: „Jesam li stvarno mogao da ostavim koju crkavicu za crni dan? Ma ne!”

To bi značilo da je trebalo da usred ispijanja *dom perinjona* na deset hiljada metara visine s meleskinjom (koju sam sat i po pre prepao na plaži na Ibici i pozvao je na piće, da bih joj tek u autu kojim smo grabili ka aerodromu obznanio da ćemo to piće ispiti u mom avionu), kažem mojoj plavookoj, plavokosoj stjuardesi Švedanki Ani da ne otvara sledeću bocu jer, bože moj, ušteda od po jednog *magnuma* svakog dana kad letim (a to je godinama bilo skoro svaki drugi dan), jednog dana kad me stigne starost i zaborave me svi, predstavljala bi dovoljan fond za crni dan.

Naravno da to nikako nije mogla da bude moja filozofija u datom trenutku. A sve ovo gledano iz sadašnje perspektive ima još jednu vrlo važnu prednost: umesto da krckam ušteđevinu stečenu od meleskinjinih usta odvojenih *magnumom*, moram da budem aktivan i radim kako bih preživeo, doduše na svoj način, koji ne podrazumeva goli opstanak već džet-set lajfstajl u vanrednim (kriznim) okolnostima. Ako se ne vozim u najnovijem modelu *rols-rojsa*, može i *mercedes*. Ako nisam u palati od tri hiljade kvadratnih metara u Marbelji, može i petsto kvadrata u Sopotu pod Kosmajem. Ako nije meleskinja, Holanđanka manekenskog smera, što ne bi mogla još mnogo lepša, talentovanija i sa dužim nogama Valjevka, koja me još povrh svega voli kao i ja nju.

Nego da se vratimo na temu raskrsnice i izbora pravca za koji sam se na njoj odlučio.

Putokaz na kojem je pisalo „sloboda”, a na mestu za kilometražu „znak za beskonačno”, mogao je da me dezorijentiše i obeshrabri, ali nije iako se, evo, pedesetak godina kasnije odredište čini udaljenijim nego na početku. Ispada da je važniji ispaio sam proces putovanja nego stizanje na destinaciju, a i šta bi u predvorju destinacije koja se zove *Sloboda* mogao da eventualno pronađem ili vidim. Možda kafanicu u kojoj bi za šankom ćaskali Če Gevara i Tesla, u uglu Ajnštajn i Bupka (skakač s motkom), u sredini Džimi Hendriks i Martin Luter King, Mandela i Obama. Svi oni su krenuli ka slobodi iz svojih poriva i želje za oslobađanjem: potlačenih (Če i Lenjin), znanja kroz vizije o napretku kroz nauku i misao (Tesla i Ajnštajn), umetničkog izraza (Hendriks), oslobađanjem od rasnih predrasuda (King, Mandela, Obama), oslobađanjem od Zemljine teže (Bupka)... Svi su oni stigli do tog odredišta samo da bi, kako savremenicima tako i potomcima, signalizirali da je sâm put ka ličnoj i kolektivnoj slobodi važna i opipljiva kategorija

zbog koje je vredelo iskočiti iz šablona iako sam cilj niko od njih, niti iko drugi nikad nije dosegao no što ću, ako neko pesmu zavrti na radiju, moći bar ja sa samim sobom da uživam u tekstualnoj subverziji za koju ću jedino ja znati. Snimio sam pesmu na izanđalom kasetofonu i uz šamaranje kasetofona koji nije hteo da izbacii isto tako izanđalu BASF kasetu, izazvah otpadanje vratanca za kasetu, što je bio tužan kraj kasetofona koji je svašta preturio preko svoje glave (magnetne) od Kleptona i „Cream” do Kertisa Mejfilda & „Temptations”. Tužan kraj za kasetofon, ali možda srećan početak za mene i moju pesmu snimljenu na poslednjoj kaseti koju je moj stari, dobri kasetofon snimio.

Dakle, s kasetom u zadnjem džepu mojih izlizanih *leviski*, dođoh u PGP u Makedonskoj i pravo kod Stanka Terzića, koga sam poznavao odranije. On me je, čim sam mu rekao u čemu je stvar, prosledio Đorđu Debaču, koji je već na prvo slušanje odlučio da će to biti A-strana mog budućeg singla i zakazali snimanje u Studiju 5 kod hotela „Ekscelzior”.

Dok sam išao prema kući, palo mi je na pamet da pesme za singl umesto kao solista snimim sa grupom koju ću na brzinu da formiram jer pesma je bila odlična za igru i pošto sam sebe već „video” na televiziji, zaključio sam da bi uz dobru koreografiju i gomilu lepih i muzikalnih članova (ženskih i muških) sve bilo veselije i interesantnije i za TV gledaoce, kao i za čitaoce budućih novinskih članaka sa slikama grupe.

Nazivu grupe je kumovao Nikola Karaklajić, muzički urednik Radio Beograda, kome se dopala čitava koncepcija, kao i pesma, a pošto je saradivao s „Politikinim” listom *Zdravo*, predložio je da se grupa nazove „Zdravo” delimično iz marketinških razloga jer je planirao da nam list *Zdravo* bude medijski sponzor.

E sad sam morao grozničavo da radim na skupljanju grupe, što je podrazumevalo audicije posle kojih sam započeo probe

jer se dan snimanja neumoljivo približavao. Pored Bože, Kukija, Branka, Glorije, naleteo sam na dve simpatične crkinje, ćerke zairskog ambasadora, koje su zajedno sa Zokijem Živanovićem Hozeom pevale prateće vokale.

Snimanje se približavalo i trebalo je odabrati ekipu koja će snimiti matrice. De fakto bili su mi potrebni bubnjar, basista i gitarista. Ja sam svirao na klavinetu. Sima bubnjar, Duda basista i Rista gitarista su činili ostatak studijske ekipe. Vežbali smo nekoliko dana u nekom podrumu na Vračaru. Sima i Duda su već bili poprilično uigran tandem, Rista Užičanin, koji je pohađao srednju muzičku školu „Stanković”, bio je ne samo muzički potkovan već i neverovatno talentovan, tako da sam ja tu nekako imao da budem najslabija karika, pogotovo bez profesorke Ksenije u krilu jer sam tek sad ukapirao koju vrstu „umetničkog ohrabrenja” mi je pružala njena blizina. Nešto kao kad dete uči da vozi bicikl i tata otpozadi drži sedlo i pomaže u održavanju ravnoteže. Onda u jednom momentu tata primeti da se dete oslobodilo i da samo održava ravnotežu, ali tata iz psiholoških razloga i dalje trči za biciklom i kao još uvek pridržava sedlo, a onda radosno urlikne sa obema rukama dignutim iznad glave: „Voziš sam samcijat! Bravo!” Elem, na tih nekoliko proba došla je i Ksenija, koja mi je, iako na distanci, mnogo značila kao podrška.

Da budem iskren i bez lažne skromnosti, moju zamišljenu partituru koju sam svirao na Hohnerovom klavinetu C (kupio sam ga od Mikija Brade, muzičara i prodavca instrumenata, zadnjom crkavicom iz kutije za cipele koju sam krio i od sebe ispod kreveta gurnutu skroz do zida, tako da bih svaki put dok bih je vadio skroz izgulio lakat), odsvirao sam maestralno, povukavši i druge ka čvrstom fanku, što će postati moj zaštitni znak na domaćoj muzičkoj sceni. Iako sam, što se tiče ukupne muzičke potkovanosti, bio inferioran u odnosu na Simu,

Dudu i Ristu, iskršao sam još u toku tih proba kao pravi lider jer sam tačno „čuo” i znao šta, kad i gde ko treba tačno da odsvira kako bi se moja muzička vizija u potpunosti ostvarila. Rista se malo koprcao i hteo da doda nešto svoje, ali sam ga brzo vraćao na ono što je tačno trebalo da odsvira bez ijednog virtuoznog izleta, koji bi sigurno pokvario kompaktnost i energiju budućeg snimka.

Na dan snimanja tačno u zakazano vreme umarširala je moja četa u Studio 5 i prionusmo na posao. Prvo matrice. Vikend-fobiju smo snimili za deset minuta. Kroz staklo sam video da su svi u režiji đuskali kao pomahnitali. Znao sam da je, što se tiče muzičkog dela, moj eksperiment potpuno uspeo. Sad još samo da otpevamo i napravimo pravi štimung na snimku i pogodak će biti pun.

Snimanje druge matrice odnelo nam je nešto više vremena, ali i to je bilo gotovo za pola sata.

E sad pevanje. Niko od nas sem Hozea nikad nije ni bio u „pravom studiju”, a kamoli pevao. Pošto sam insistirao da svi zajedno u cugu otpevamo celu pesmu zbog atmosfere koja mi je bila neophodna na snimku, svaki put kad bi neko od nas izleteo s nekom frljokom sledilo je vraćanje. Snimanje se odužilo, a u režiji je zavladao nervoza jer se tada u samoupravljanju i te kako poštovalo striktno radno vreme zaposlenih.

Vidim ja da će ubrzo biti proglašen kraj radnog dana, pa otrčim do bara hotela „Ekscelzior” i bukvalno poslednjim sitnišem iz džepa kupim četiri flaše piva (tri za režijsku sobu i jednu za čuvara-vatrogasca), i vratim se da „podmitim” samoupravljače kako bi ostali sat više.

Znao sam da je moj mito bio daleko niži od onog na koji su ih navikli Lepa Lukić i ostale zvezde, ali moja molba bi uslišena (jer, pomislili su sigurno, ovog hipika nema za šta ni pas da ujede), i mi nastavismo. Sva sreća te se devedeset prvi ili tako

nešto „tejk” završio bez značajnijih grešaka i uz snimateljevo „kupljeno”, završio se moj prvi studijski dan u karijeri.

Obuzelo me je neopisivo zadovoljstvo i sreća jer je sve ispalo onako kako sam zamislio, pa čak i grupna slika iz studija koja će krasiti omot mog singla prvenca. Izgledalo mi je da sam napravio gigantski korak ka statusu slobodnog umetnika, što je za mene bilo isto što i sloboda kojoj sam toliko težio. Ponos koji sam osećao nije poljuljala ni činjenica da sam onako švorc (jer sam pre onog sitniša za pivo morao da platim gažu Simi, Dudi i Risti) morao da se odšvercujem autobusom 33 do kuće na Banovom brdu. Sve za umetnost i šou-biznis, pa kud puklo – puklo.

Olakšanje koje sam osetio posle završenog snimanja zamenila je tenzija normalna za period priprema za izlazak ploče. Rad na pripremi omota za ploču, ugovaranje intervjuja, slikanje za novine i magazine, ugovaranje gostovanja na radiju i televiziji, ugovaranje promocionih nastupa i povezano s tim odabir muzičara za oformljenje stalnog muzičkog sastava koji će pratiti vokalno-igrački deo grupe.

List *Zdravo* je kao medijski sponzor prvi povukao nogu i objavio fotografiju grupe na naslovnoj strani sa intervjuom na srednjoj stranici. Ploča je izašla u rekordnom roku od samo nekoliko dana od snimanja. Odjednom su svi pokazali ogroman interes za *new kids on the block* grupu „Zdravo”. Radio-stanice su počele besomučno da vrte singl, a svakog dana smo imali bar po nekoliko intervjuja kako za novine tako i za razne TV programe. U roku od desetak dana prolaznici na ulicama su počeli da nas prepoznaju, poznanici su se hvalili kako se, eto, družu s nama na dnevnoj bazi, a pozivi na žurke, rođendane i klubove počeli su da pljušte sa svih strana. Devojke koje su redovno bile zauzete za druženje s ponekim od nas, sad su odjednom imale sve vreme ovog sveta na raspolaganju i čak bi i same inicirale sastanke. Nečuveno!

Ploča je počela da se prodaje kao alva. Mene bi kad god bih se pojavio u PGP-u dočekivali kao malog Mesiju (možda i zbog isposničkog izgleda sa dugom kosom i bradurinom) jer niko nije očekivao ovakav „bum”. Odmah mi je ponuđeno da priprelim drugi singl. Već u drugoj nedelji od izlaska ploče, *Vikend fobija* ili kako su je disk-džokeji često najavljivali *Meteorologija* dospela je na treće mesto *Diskomera* Studija B (u to vreme najprestižnija hit-lista u Jugoslaviji koju je vodio Sloba Konjević), da bi u trećoj nedelji zasela na prvom mestu s kojeg se nije skidala nekoliko nedelja. Kuriozitet svoje vrste je bilo to što smo s tog prvog mesta skinuli neprikosnoveno „Bijelo dugme”. Isto se desilo i na radio-listama u njihovom Sarajevu, a onda i širom Jugoslavije. Potpuni haos. Niko, ali stvarno niko to nije očekivao. Nismo se skidali s televizije. Te *Nedeljno popodne*, te *Od glave do pete* kod Miće Ilića Minimaksa. Poziv Zagrebačke televizije i učešće u nekom kolažnom programu koji je režirao Anton Marti. Završio sam te večeri s najlepšom od balerina iz programa prvo u „Salunu”, a onda u mojoj sobi u „Esplanadi”. Divota jedna. Uhvatio sam sebe kako sam pred jutro prihvatio ijekavštinu kad sam zamolio balerinu:

– Prosim vas lijepo, gospodična, za malu promjenu poze jer mi je malo utrnula lijeva noga.

Ona je shvatila moje poštovanje domaćeg terena, pa mi je, ako se dobro sećam, duhovito replicirala:

– Pošto vidim da si zavoleo slovo J, i ja ću ga sad upotrebiti u znak zahvalnosti za tvoje razumijevanje. Dakle jebaću vas, gospođo Hipi, sve do podne, dok vam te lijepe plave oči ne ispadnu.

– Hvala, hvala, ne morate gospodična da se trudite i iskazujete baš toliko gostoprimstvo.

I zaista sam imao osećaj kao da mi je ponos posle tročasovnih bahanalija izrendan onom stranom rendeta kojom je moja baba Vemija rendala jabuke za najbolju pitu na svetu.

Toliko o Zagrebu. Ljubljana, Sarajevo, Titograd i Skoplje su čekali u redu za rendisanje.

Ali Beograd je Beograd i što pre se vratim, to ću pre moći da precrtavam imena dama sa liste čekanja. A trebalo je i vežbati za žive nastupe za koje smo počeli da dobijamo pozive iz cele zemlje. Dobio sam prostor u sportskoj hali „Pinki” u Zemunu, gde smo počeli sa besomučnim vežbanjem.

Prva prilika za naše predstavljanje publici bio je veliki koncert u „Pinkiju” na kojem ćemo pored još nekoliko grupa uzeti učešće i mi. Jedne večeri me je posle probe kod kuće sačekala poruka da se javim Bregoviću. Baš dobro jer sam i ja njega hteo da kontaktiram. Pozvao sam ga, a on počeo šaljivo:

– Dragi druže, nismo se ’vako, bolan, dogovorili... Ti bez pitanja i izvinjenja uzjaha maltene na svim listama u zemlji na prvo mesto. Smanji, jarane, malo doživljaj! Nego da pređem na stvar, hoćete li da nam budete predgrupa na najvećim koncertima u okviru naše sledeće turneje? Imate li repertoar za jedno trideset do četrdeset minuta?

Zamalo što nisam pao u nesvest. Nisam mogao ni da sanjam da ću da se nađem u ovakvoj situaciji.

– Hvala ti, Brego, ko bratu. Imaćemo dovoljno pesama na repertoaru. Nego, pitao bih te nešto. Sviramo sledeće subote premijerno u „Pinkiju”, pa bih te zamolio da mi dozvoliš da pitam Ipea (Ipe Ivandić, bubnjar „Bijelog dugmeta”, koji je u tom momentu služio vojni rok u Beogradu) da se pojavi kao gost na tom koncertu. Značilo bi nam mnogo da bubnjar „Bijelog dugmeta” nastupi sa grupom „Zdravo”. Bila bi to marketinška bomba koja bi nam i te kako pomogla u daljoj afirmaciji.

– Kako da ne – odgovori on kao iz puške. – I javi se Gradi (Grada Veljković, menadžer „Dugmeta” u to vreme) i dogovori se oko svega u vezi s turnejom.

Pomislih kako me je Goran stvarno zgotivio, što se ispostavilo kao tačno u mnogo slučajeva u godinama koje su dolazile, pa sve do današnjih dana iako se nešto ređe viđamo, ali uvek smo srećni kad nam se ukaže prilika da se družimo.

I tako ja pozvah Ipetu, koji je oberučke prihvatio moj poziv verovatno računajući i na obavezni *afterparty*, koji je kao i sve moje žurke uvek bio doživljaj za sebe jer, između ostalog, na svakom od njih bi pored dobre muzike i atmosfere iskrslo po nekoliko novih lepotica koje su umesto krunisanja nosile ponekad i godinama epitet kraljica Bobanovih žurki, što se ponekad toliko cenilo da se bar nekoliko njih dobro udalo ili napravilo uspešne karijere u muzici, manekenstvu ili kao stjuardese (što je tada bilo ekstrapopularno zanimanje), budući da se na mojim žurkama redovno našao bar jedan od pilota lepotana poput mog druga Šilje, koji bi onda pomogli komunikativnim kraljicama u nastojanju da polete JAT-ovim avionima.

Koncert u „Pinkiju” je bio fenomenalan. Predstavljanje grupe „Zdravo” izazvalo je pravu histeriju jer pored hit-pesme koju su već znali i vrapci na grani, evidentno je bilo da su pola hale ispunile šiparice već uveliko zaljubljene u Branka, Božu, Kukija, a one malo starije u mene. Mogli smo ladno i da ćutimo na bini, ovacije ne bi izostale. Da je tako, videlo se i po tome što u pojedinim momentima i nije bilo pevanja sa bine jer su Boža, Kuki i Branko, ukapiravši šta se od njih traži, bili čas na bini, čas u parteru sa devojkicama koje su pokušavale da im skinu majice s natpisom „Zdravo”. Opšti haos. Ipe koji je navikao na slične scene, nije mogao da veruje svojim očima. I on je u jednom momentu onako u uniformi ostavio bubnjeve i sišao u rulju, valjda da odvoji koji broj telefona kad je već sve „na izvol’te”. Na kraju uspesmo da odsviramo i otpevamo *Meteorologiju* kojom smo i počeli nastup, ali zbog galame i gužve sa pola članova grupe u publici pesme de fakto nije ni bilo.

Čula se samo tutnjava bubnjeva i karakterističan gitarski rif, i ništa drugo. Postajalo mi je jasno da smo iskršavali u fenomen koji je naspram tada neprikosnovenog pastirskog roka nudio urbani, pop trip umiven fanki disko zvukom koji je definitivno imao svoju publiku, možda još ne tako brojnu, ali i te kako fanatičnu.

Od tog našeg premijernog nastupa stvari su se dramatično promenile. Pozivi za svirke pljuštali su na sve strane i došlo je vreme da se struktura grupe konsoliduje kako bismo mogli da pripremimo dovoljno materijala za ceo koncert. To je značilo da umesto *ad hoc session* muzičara koje sam koristio za snimanja i blic-nastupe, kao što je recimo bio nastup u „Pinkiju” ili na televiziji, moram da pronađem stalnu ekipu dobrih instrumentalista koji će postati ravnopravni članovi grupe. E to je već bio ozbiljan zadatak jer su ti muzičari morali da zadovolje razne parametre. Da budu vrsni instrumentalisti, mladi i lepi, i ono što je najvažnije, spremni na maltene celodnevnu vežbu. Vrlo težak zadatak. Zbog visokih kriterijuma i nespremnosti na mukotrpan rad brzo bi otpadali jedan po jedan kandidat, te je kroz grupu protutnjala čitava plejada talentovanih klinaca, od kojih su se mnogi u kasnijem periodu vinuli u sam vrh domaće, a bogami i internacionalne pop-rok scene.

Definitivno sam imao njuh za otkrivanje talenata. U mojoj grupi prvu afirmaciju su stekli još kao klinci recimo Krle (koji je kasnije briljirao u „Generaciji 5”), Dragoljub Đuričić (bubnjar koga sam doveo iz Herceg Novog i koji je pola godine živeo kod mene na Banovom brdu, a koji je onda ostavio dubok pečat u grupi „Leb i sol”), Srđan Jul, gitarista koji je kao šesnaestogodišnjak lagano mogao da odsvira najvirtuoznije Maklohlinove deonice, a koji je posle razilaženja grupe prvo snimio solo album, a onda otperjao u Englesku, gde je postao svetski poznat kao član engleske grupe „Sisters of mercy”...

Naravno da je nemoguće zaobići gitaristu Branka Pešića, koji je u gitaroškim krugovima važio za genija u improvizacijama.

Kao što sam već pomenuo, zbog velikog interesovanja za naše nastupe prionuli smo na vežbu i ubrzo smo bili spremni za u neku ruku prosvetiteljski disko-fank pohod na Jugoslaviju, koja je bila u gvozdenom zagrljaju roka, pogotovo pastirskog roka „Bijelog dugmeta”. Bez obzira na to što smo zvučali prilično kompaktno, primetio sam da kada su naši nastupi u pitanju, taj momenat kvaliteta same svirke nije bio primaran. Činilo mi se ponekad da je bilo dovoljno da se samo pojavimo i mlataramo na bini i nastao bi delirijum, pogotovo ženskog dela publike, koja je izgleda dolazila više da nas vidi nego da sluša.

Jedan od takvih nastupa dogodio se u Hali sportova u Skoplju, gde nam je predgrupa bila neka lokalna grupa pod imenom „Leb i sol”. Momci maestralno odsviraše jedno pola sata svoje muzike u stilu džez roka. Gitarista je tako svirao da smo ga slušali širom otvorenih usta sedeći iza bine. Oni završiše uz mlak aplauz, a onda su najavili nas, naravno kao zvezde večeri. Nastade prava histerija. Devojčice su kidisale ka niskoj bini, a Boža, Kuki i Branko u već karakterističnom maniru kročiše ka publici onoliko koliko im je dužina mikrofonskih kablova dozvoljavala i skoro da su celim tokom nastupa bili više dole pozdravljajući se sa devojčicama i deleći im autograme nego što su pevali na bini. Muzički gledano, pogotovo poredeći našu svirku s prethodnim nastupom „Leb i sola”, bili smo tanki, ali sve ostalo je ispalo tako da su svi lokalni mediji proglasili događaj vrhunskim spektaklom.

Onako egzaltiranom po silasku sa bine priđe mi polustidljivo gitarista „Leb i sola” i predstavi se:

– Ja sam Vlatko Stefanovski i zamolio bih te, bratko, da ako budeš mogao poneseš ovu kasetu s našom muzikom ljudima u PGP-u.

– Kako da ne, bratko. Oborili ste me s nogu, pogotovo što i ja volim džez-rok muziku. Javiću ti šta sam uradio.

Po povratku u Beograd pozvao sam Pecu Popovića i predao mu kasetu, uz opasku da Makedonci praše „bolje” nego Čik Korija i njegova grupa „Return to Forever”. Sutradan me zove Peca sav egzaltiran i kaže kako je sredio sa Stankom Terzićem da PGP izda album grupe „Leb i sol”. Pozvao sam Vlatka i dao mu Pecin i broj PGP-a. On se oduševljeno zahvaljivao, a ja pomislih kako bismo svi mi zajedno trebalo da se zahvaljujemo njemu na njegovom ogromnom talentu i virtuoznosti. Ponosan sam što sam inicijalno učestvovao u otkrivanju buduće legende, akademika Vlatka.